

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/46/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7713202343
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Angelika Sopoligová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7713202343.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Angeliky Sopoligovej a členiek senátu JUDr. Evy Feťkovej a JUDr. Zuzany Matyiovej v spore žalobcu SR - Regionálna veterinárna a potravinová správa v Michalovciach, so sídlom v Michalovciach, S. Chalupku 22, IČO: 31 295 207, zastúpeného PUCHALLA, SLÁVIK & partners s.r.o., so sídlom v Košiciach, Kmeťova 24 proti žalovanému: V. Q. K., N.. XX.X.XXXX, A. M. V., S. XXX/XX, zastúpeného JUDr. Jurajom Kusom, advokátom so sídlom v Michalovciach, Nám. osloboditeľov 10, o zaplatenie 140.254,41 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rožňava č.k. 9C/297/2013-600 zo dňa 06. októbra 2017

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok.

II. P r i z n á v a žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Rožňava (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví rozhodol v tomto znení:

I. Súd žalobu z a m i e t a .

II. Súd priznáva žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % zo strany žalobcu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

2. Predmetom konania je žaloba žalobcu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 140.254,41 eur s 8,75 % úrokmi z omeškania ročne od 18.1.2013 do zaplatenia a náhrada trov konania a to titulom vydania bezdôvodného obohatenia.

3. Nakoľko sudcovia Okresného súdu Michalovce vzniesli námietku zaujatosti vo vzťahu k osobe právneho zástupcu žalovaného JUDr. Juraja Kusa, Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 12NcC/23/2013-282 vylúčil sudcov Okresného súdu Michalovce z prejednávania a rozhodovania veci a vec prikázal na konanie Okresnému súdu Rožňava.

4. Žalobca žalobu odôvodňoval tým, že rozsudkom Okresného súdu Michalovce zo dňa 28.01.2010, sp. zn. 20C/20/2009, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 14.12.2011, sp. zn. 11Co/127/2010 a ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 07.02.2012 bolo určené, že žalobca je výlučným vlastníkom nasledovných nehnuteľností nachádzajúcich sa v K.. Ú.. M., v areáli M. Y. na K.J. L. M. V. P. to: pozemkov:

W.. Č.. XXX Y. M. XXX V., F. W.: D. W. P. N., D. N. R. Č.. XXXX, K. M. K. Ú. K., B.M. K. V.;

W.. Č.. XXX Y. M. XXX V., F. W.: D. W. P. N., D. N. R. Č.. XXXX, K. M. K. Ú. K., B. K. V.;

W.. Č.. XXX Y. M. XXXX V., F. W.: D. W. P. N., D. N. R. Č.. XXXX, K. M. K. Ú. K., B. K. V.;
W.. Č.. XXX Y. M. XXX V., F. W.: D. W. P. N., D. N. R. Č.. XXXX, K. M. K. Ú. K., B. K. V.;
W.. Č.. XXX/X Y. M. XXX V., F. W.: D. W. P. N., D. N. R. Č.. XXXX, ktorý vydal K. Ú. K., B. K. V.;
W.. Č.. XXX/X Y. M. XXX V., F. W.: D. W. P. N., D. N. R. Č.. XXXX, ktorý vydal K. Ú. K., B. K. V.;
W.. Č.. XXX/X Y. M. XXX V., F. W.: D. W. P. N., D. N. R. Č.. XXXX, ktorý vydal K. Ú. K., B. K. V.;
B.:

B.. Č.. XXX, R. N. W.. Č.. XXX, F. B.: Y. N., D. N. R. Č.. XXXX, K. M. K. Ú. K., B. K. V.;
A. B.. Č., R. N. W.. Č.. XXX, F. B.: B., D. N. R. Č.. XXXX, K. vydal Katastrálny úrad K., B. K. V. s tým, že žalovaný bol v období od 01.10.2008 do 30.09.2012 v katastri nehnuteľností zapísaný ako výlučný vlastník hore uvedených nehnuteľností nachádzajúcich sa M. K.. Ú.. M., v obci V. ako aj podielový spoluvlastník nehnuteľností nachádzajúcich sa v K.. Ú.. M., M. Y. V. a to pozemkov:
W.. Č.. XXX/X o výmere 301 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, zapísaný na R. Č.. XXXX, ktorý vydal Katastrálny úrad K., B. K. V., v podiele 1/2;
parc. č. XXX/X o výmere 307 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, zapísaný na LV č. XXXX, ktorý vydal Katastrálny úrad K., B. K. V., v podiele 1/4.
Žalovaný so žalobou nesúhlasil a tvrdil, že so žalobcom nebol nikdy v žiadnom právnom vzťahu, pričom bol v dobrej viere, že nehnuteľnosti nadobudol legitímnym spôsobom, t.j. kúpnu zmluvou od J.. M. A. - P. D. F. XX.XX.XXXX.

5. Na základe vykonaného dokazovania a jeho vyhodnotenia, súd prvej inštancie vec právne posúdil v zmysle ust. § 451 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a § 457 OZ.

6. Dospel k záveru, že v konaní nebolo preukázané naplnenie skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia - plnenie z neplatného právneho úkonu, neplatnej zmluvy, na základe ktorého sa žalobca domáhal zaplatenia žalovanej sumy, keďže z neplatnej zmluvy žalovaný nezískal bezdôvodné obohatenie na úkor žalobcu, keďže nebol v právnom vzťahu so žalobcom. Žalovaný po vrátení kúpnej ceny zo strany J.. M. A. nehnuteľnosti vydal žalobcovi, nakoľko v čase vydania nehnuteľností, na základe právoplatného súdneho rozhodnutia, žalobca sa stal vlastníkom týchto nehnuteľností a preto nepripadá do úvahy ani vznik bezdôvodného obohatenia za obdobie od 7.2.2012 do 30.9.2012 v zmysle ust. § 451 ods. 2 OZ, t.j. majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, nakoľko správca majetku žalobcu odmietol so žalovaným uzavrieť nájomnú zmluvu a následne pozastavil vypratanie nehnuteľností do doručenia konečného stanoviska Ministerstva financií SR o dodatočnom súhlase s prevodom nehnuteľností.

7. Vzhľadom k tomu mal súd prvej inštancie za to, že žalovaný do 7.2.2012, do doručenia rozsudku Krajského súdu v Košiciach, bol oprávneným držiteľom nehnuteľností a od X.X.XXXX F. XX.X.XXXX užíval nehnuteľnosti so súhlasom žalobcu a preto žalobu žalobcu zamietol.

8. Súd prvej inštancie nevyhovел návrhu žalobcu na nariadenie znaleckého dokazovania ohľadom zistenia výšky bezdôvodného obohatenia, nakoľko základ žalobcom uplatneného nároku nepovažoval za preukázaný. A keďže súd žalobu v merite veci v celom rozsahu zamietol, nepovažoval za dôvodné zaoberať sa ani vznesenou námietkou premičania zo strany žalovaného.

9. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP a plne úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % zo strany žalobcu.

10. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote (včas) odvolanie žalobca, z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/ a h/ CSP. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 140.254,41 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 28.738,87 eur odo dňa 18.1.2013 do zaplatenia a zároveň mu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

11. V odvolaní poukazoval na to, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ktorý spočíva v porušení práva žalobcu na riadne odôvodnenie rozhodnutia, ako aj v porušení princípu právnej istoty s odkazom na body 18 - 29 a 37 podaného odvolania; že vec nesprávne právne posúdil, keďže mal spor posudzovať ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a to z titulu plnenia bez právneho dôvodu; že konanie má inú vadu, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pričom súd prvej inštancie podmienil vznik nároku žalobcu prvkami zákonných ustanovení o zodpovednosti za škodu

napriek tomu, že právna úprava bezdôvodného obohatenia tieto prvky neobsahuje (bod 33 - 35 a 39 podaného odvolania).

12. Ďalej žalobca poukazoval na skutkový stav veci a to na kúpnu zmluvu vo forme Notárskej zápisnice č. N 154/2005, NZ 67590/2005, ako aj rozsudok Okresného súdu Michalovce sp. zn. 20C/80/2009 zo dňa 28.1.2010, ktorý bol potvrdený rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/127/2010 zo dňa 14.12.2011, ktorým bol za vlastníka nehnuteľností určený štát - Slovenská republika, a to z dôvodu absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy s tým, že rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 6.2.2012.

13. Uviedol, že žalobca sa žalobou v predmetnej právnej veci uplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že žalovaný v období od X.XX.XXXX F. XX.X.XXXX užíval nehnuteľnosti bez právneho dôvodu. Súd nesprávne právne vec posúdil, nakoľko nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je vo veci daný s poukazom na citovanú judikatúru v bode 16 podaného odvolania, podľa ktorej je užívanie cudzej veci bez zmluvy o nájme, či iného titulu oprávňujúceho užívať cudziu vec, plnením bez právneho dôvodu a to s poukazom aj na citované rozhodnutia Ústavného súdu SR.

14. Mal za to, že súd prvej inštancie posudzoval jeho nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z neplatného právneho úkonu a nie z titulu plnenia bez právneho dôvodu a preto porušil právo žalobcu na spravodlivý proces a konal v rozpore s princípom právnej istoty s poukazom na citované rozhodnutia Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva (viď body 24-25 odvolania), čím nerozhodol v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou a porušil právo žalobcu na spravodlivý súdny proces.

15. Z odôvodnenia rovnako nevyplýva jednoznačné právne posúdenie veci súdom prvej inštancie a to vzhľadom na použitý termín - ušlý zisk, z čoho je možné vyvodiť aj záver, že súd posudzoval nárok žalobcu aj ako nárok na náhradu škody.

16. Žalobca si v konaní uplatňoval v konaní nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške nájmu obvyklého v danom čase a mieste, čo preukázal znaleckým posudkom Ing. Jozefa Cipru č. 6/2012 v znení dodatku č. 1 a pri určovaní výšky svojho nároku postupoval v súlade s ustálenou praxou najvyšších súdnych autorít - viď bod 36 odôvodnenia podaného odvolania. Keďže súd prvej inštancie podmienil vznik nároku žalobcu preukázaním skutočností, ktoré právna úprava bezdôvodného obohatenia nevyžaduje, konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

17. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalobca si v žalobe uplatnil nárok na náhradu ušlého zisku z nerealizovaného prenájmu predmetných nehnuteľností a súd správne uviedol, že žalovaný spĺňal podmienky oprávnenej držby, pričom zo spisu je tiež zrejmé, že neplatnosť právneho úkonu, t.j. kúpnej zmluvy zo dňa X.XX.XXXX nezavinil žalovaný, ale žalobca. Čo sa týka výšky nájomného poukazoval na obdobné konania a z toho vyplývajúcu dôkaznú núdzu žalobcu, ako aj konanie žalobcu v rozpore s dobrými mravmi s tým, že právne závery žalobcu nemajú žiadnu právnu záväznosť a napadnuté rozhodnutie je presvedčivé a riadne odôvodnené v zmysle § 220 CSP. Preto napadnutý rozsudok žalovaný navrhoval ako vecne správny potvrdiť.

18. V doplnení vyjadrenia k odvolaniu žalobcu žalovaný poukazoval na čl. 2 ods. 2 CSP a právnu istotu, dávajúc do pozornosti aj rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Co/321/2016 zo dňa 14.11.2017.

19. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného mal za to, že svoj nárok uplatnil v súlade s právnymi predpismi a ustálenou judikatúrou a keďže je zrejmé, že žalovaný predmetné nehnuteľnosti užíval, dávajúc do pozornosti aj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, žalovaného dobrá viera zanikla v okamihu, keď sa zoznámil so skutočnosťami, ktoré u neho objektívne museli vyvolať pochybnosti o tom, že mu dotknuté nehnuteľnosti právnom patria. Najneskôr dňa 7.5.2009, kedy žalobca podal na Okresnom súde Michalovce žalobu o určenie vlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam (konanie bolo vedené pod sp. zn. 20C/80/2009) prípadne najneskôr dorúčením tejto žaloby žalovanému, jeho dobrá viera (za predpokladu, že existovala), že mu dotknuté nehnuteľnosti patria zanikla, v dôsledku čoho sa postavenie žalovaného z dobromyseľného držiteľa zmenilo na nedobromyseľného držiteľa, v kontexte ďalších citovaných rozhodnutí Najvyššieho súdu ČR. Žalobca bol toho názoru, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal rozpor konania žalobcu s dobrými mravmi v súvislosti s uplatneným nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia.

20. Žalovaný k vyjadreniu žalobcu poukazyval na to, že žalobca obdobné žaloby o zaplatenie určitých súm titulom bezdôvodného obohatenia podal ešte voči piatim osobám a to proti B. V.P., J.. M. A., J.. Q. E., V.. X. F. P. Q. V., pričom sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia v bode 59 napadnutého rozsudku s tým, že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že žalovaný bol dobromyseľný a kúpil predmetné nehnuteľnosti v dobrej viere, ktoré užíval 6 rokov. Vlastníctvo mal riadne zapísané na LV a za uvedené obdobie do nehnuteľností investoval značné finančné prostriedky, zrekonštruoval ich a prispôbil ich na svoje podnikateľské účely, teda konanie žalobcu je v rozpore s dobrými mravmi a preto navrhoval napadnutý rozsudok odvolacím súdom potvrdiť.

21. Nakoľko v podanom vyjadrení žalovaný opätovne poukazyval na ním už uvádzané skutočnosti v predchádzajúcom vyjadrení, odvolací súd s odkazom na ust. § 374 ods. 2 posledná veta CSP toto podanie nezasielal žalobcovi, nakoľko to nebolo potrebné na zachovanie práva na spravodlivý proces.

22. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016, ďalej len "CSP"), prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas a oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 379 a § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 380 ods. 1,2 CSP, z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/ a h/ CSP.

23. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 7.3.2019 o 9.00 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 230/II. posch., pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia bolo zverejnené dňa 26.2.2019 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1,3 CSP a § 378 ods. 1 CSP.

24. Žalobca namietal odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, t. j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP, t. j. že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, podľa § 365 ods. 1 písm. e/ CSP, t. j. že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

25. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

26. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP odvolací súd uvádza, že inou vadou sa rozumie také porušenie procesných predpisov, ktoré mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia. Ide predovšetkým o porušenie procesných práv účastníka, ktoré nemožno podriadiť pod § 365 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP, ale ich dôsledok sa mohol (nemusel) prejavíť vo výsledku konania formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej.

27. Neúplnosť zistenia skutkového stavu (§ 365 ods. 1 písm. e/ CSP) je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonal stranou sporu navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal navrhnuté dôkazy nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že strana, ktorá v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci boli tvrdené, súd prvej inštancie nezistoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom.

28. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f/ CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán sporu alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191-§ 194 CSP.

29. Odvolací súd dospel k záveru, že uvedené odvolacie dôvody nie sú v spore naplnené.

30. Rozhodnutiu súdu nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplývali a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 a nasl. CSP účinných v čase jeho rozhodovania, alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Rozsudok nie je ani nepreskúmateľný a nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

31. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu. Vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ustanovenia § 132 O.s.p. účinného v čase jeho rozhodovania; z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver a to aj s apelom na rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 6Co/321/2016 zo dňa 14. novembra 2017.

32. Žalobca vo svojom odvolaní (v jeho podstatnej časti) len zopakoval a podrobnejšie rozviedol svoje námietky a argumenty prednesené pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa v odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie dôsledne vypořiadal. Súd prvej inštancie poukázal na všetky podstatné skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia, a preto jeho rozhodnutie možno považovať v tomto ohľade za presvedčivé. So zreteľom na uvedené odvolací súd považuje skutkové a právne závery súdu prvej inštancie za vecne správne.

33. Zákonné a vecne správne sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Ani odvolacie námietky žalobcu nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku.

34. Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné:

35. V predmetnom spore nebolo spornou skutočnosťou, že rozsudkom Okresného súdu Michalovce zo dňa 28.01.2010 sp. zn. 20C/80/2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 14.12.2011 sp. zn. 11Co/127/2010 bolo určené, že žalobca je výlučným vlastníkom (aj) nehnuteľností, ktoré žalovaný nadobudol od J.. M. A. P. na základe kúpnej zmluvy zo dňa XX.XX.XXXX sp. zn. N 154/2005, NZ 67590/2005, NCRIs 66756/2005 (ďalej len „zmluva zo dňa XX.XX.XXXX“). J.. M. A. P. sporné nehnuteľnosti nadobudol od žalobcu na základe kúpnej zmluvy zo dňa XX.XX.XXXX sp. zn. N 107/2005, NZ 51867/2005, NCRIs 51228/2005 (ďalej len „zmluva zo dňa XX.XX.XXXX“).

36. Vyslovením absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy zo dňa XX.XX.XXXX, sa stala neplatnou aj kúpna zmluva zo dňa XX.XX.XXXX.

37. Absolútna neplatnosť právneho úkonu (negotium nullum) nastáva bez ďalšieho priamo zo zákona (ex lege), v dôsledku čoho sa hľadá na absolútne neplatný právny úkon tak, ako keby nebol nikdy urobený. Absolútne neplatný právny úkon nespôsobí právne následky, ani v prípade, že na jeho základe bolo už kladne rozhodnuté o vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľnosti. Ak je určitý úkon absolútne neplatný, nastáva jeho neplatnosť priamo zo zákona už v čase jeho urobenia.

38. Ani pri uplatnení princípov spravodlivosti a dobrých mravov pri výkone práv a povinností, nemá súd možnosť dodatočne zväžiť, či absolútnu neplatnosť úkonu „uzná“, alebo „neuzná“, (resp. či ju zohľadní, alebo nezohľadní). Na dôvod zakladajúci absolútnu neplatnosť právneho úkonu musí súd vždy prihliadnuť, a to aj bez návrhu (z úradnej povinnosti ex officio).

39. K otázke vplyvu neplatnosti právneho úkonu na práva dobromyseľných nadobúdateľov sa vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení z 10. februára 2010, sp. zn. I. ÚS 50/2010. Poukázal v ňom na zásadu rímskeho práva (nemo plus iuris ad alienum transferre potest, quam ipse habet), v zmysle ktorej nikto nemôže previesť na iného právo, ktoré sám nemá. Zdôraznil, že platne nemôže nadobudnúť vlastnícke právo právny nástupca, ak subjekt, od ktorého odvodzuje (derivatívne) svoje vlastnícke právo k nehnuteľnosti, toto právo nikdy nenadobudol, a teda ho ani nemohol ďalej platne previesť.

40. Vo všeobecnosti možno za vlastníka považovať osobu, v prospech vlastníctva ktorej svedčí nadobúdacie konanie („modus“) a zodpovedajúci právny titul (titulus), napr. zmluva. Pokiaľ „titulus“ preukazuje právo inej osoby, než („modus“), je potrebné určiť, kto je vlastníkom. Za vlastníka je v takom prípade považovaný ten, v prospech práva ktorého svedčí nadobúdací titul. Neplatný právny úkon ale nemá právne následky, aké má platný právny úkon; na jeho základe preto nedochádza k prevodu nehnuteľnosti.

41. I keď v prípade neplatného právneho úkonu o prevode nehnuteľnosti „prevedených“ ďalej na iných nadobúdateľov t.j. aj žalovaného v tomto smere a vo veci pod sp. zn. 6Co/321/2016 na B. V., ako aj ďalších, svedčí v prospech týchto ďalších nadobúdateľov „modus“ chýba im „titulus“. Dobrá viera týchto ďalších nadobúdateľov je významná len potiaľ, že im možno priznať všetky práva a povinnosti oprávneného držiteľa (§ 129 a nasl. OZ). Dobrej viere ale súčasný právny poriadok žiadne iné právne následky nepriznáva a preto odvolací súd zastáva názor, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, ak nárok žalobcu posudzoval podľa ustanovení o bezdôvodnom obohatení.

42. Podľa ust. § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

43. Podľa ust. § 451 ods. 2 OZ bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

44. Povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie vymedzená vo všeobecnosti v § 451 ods. 1 OZ je konkretizovaná v ustanovení § 457 OZ. Ide o dve formy získania bezdôvodného obohatenia, a to o bezdôvodné obohatenie získané neplatnou zmluvou alebo zrušenou zmluvou.

45. Pokiaľ ide o neplatnosť zmluvy, treba skúmať, či zmluva je (vôbec) neplatná a ak áno, z akého dôvodu. Pritom treba rozlišovať, či ide o absolútnu neplatnosť právneho úkonu, alebo iba o jeho relatívnu neplatnosť.

46. Z neplatnej zmluvy je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo na základe nej dostal. Táto povinnosť je vzájomná, pričom účastníci majú možnosť dohodnúť sa o čase a spôsobe vrátenia toho, čo navzájom dostali. Ak k takejto dohode nedôjde, účastník zmluvy je povinný vrátiť to, čo dostal, v prvý deň po tom, čo ho druhý účastník o vrátenie požiadal. V prípade, keď niečo dostal iba jeden z účastníkov, túto povinnosť má iba on. Ak ide o vzájomnú povinnosť vrátiť to, čo účastníci na základe neplatnej zmluvy už dostali, pri spôsobe vrátenia vzájomných plnení treba vychádzať z § 560 OZ.

47. Nárok na vrátenie kúpnej ceny z neplatnej alebo zrušenej zmluvy je zo zákona podmienený tým, že ide o vzájomnú reštitučnú povinnosť. To platí aj pre opačné prípady, kedy by predávajúci žaloval na vrátenie predanej veci. Aj takejto žalobe by súd mohol vyhovieť len vtedy, keby vo výroku rozsudku mohol vyjadriť synalagmatický záväzok oboch účastníkov neplatnej či zrušenej zmluvy k vráteniu plnení z oboch strán (správa občianskoprávneho kolégia NS ČSR, sp. zn. Cpj 34/74 (R 26/1975)).

48. Podmienkou vzniku práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je to, že sa niekto obohatil na úkor oprávnenej osoby. Pod obohatením v uvedenom zmysle treba rozumieť neoprávnené nadobudnutie majetkového práva, ktoré by inak nadobudla oprávnená osoba. Pod majetkovým právom pritom treba rozumieť nielen nadobudnutie finančnej hotovosti, ale akékoľvek majetkové právo, ktoré je možné vyjadriť v peniazoch. Tým, kto plnenie získal, nie je osoba, ktorá má predmet plnenia aktuálne vo svojej držbe, alebo osoba, ktorá plnenie skutočne spotrebovala, ale ten, komu bolo bez právneho dôvodu plnené.

49. V prejednávanej spore bolo vykonaným dokazovaním preukázané, (a nebolo to ani medzi stranami sporu sporné), že po vyslovení absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy zo dňa XX.XX.XXXX (a teda následne aj kúpnej zmluvy zo dňa XX.XX.XXXX) došlo ku dňu XX.XX.XXXX k odovzdaniu sporných nehnuteľností zo strany žalovaného priamo žalobcovi. Rovnako nebolo sporné, že kúpna cena bola žalobcom vrátená predávajúcemu J.. A. a ten ju následne vrátil žalovanému.

50. Pre posúdenie opodstatnenosti nároku žalobcu bolo preto dôležité v prvom rade ustáliť, či na strane žalovaného (ne)došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, či teda on je tým, komu bolo plnené bez právneho dôvodu, plnené z právneho dôvodu, ktorý odpadol alebo plnené z neplatného právneho úkonu (tento titul nebol ustálený ani žalobcom - poznámka odvolacieho súdu).

51. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že na strane žalovaného nedošlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, žiadnym z vyššie uvedených spôsobov.

52. Za predpokladu, že by bol predmetom sporu nárok žalobcu na vrátenie (vydanie) nehnuteľností alebo nárok J.. A. voči žalobcovi na vrátenie kúpnej ceny, uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia získaného plnením z neplatného úkonu, by bolo dôvodné. Rovnako by to platilo aj v prípade vzťahu medzi J.. A. a žalovaným. Vykonaným dokazovaním však bolo preukázané, že tak ako J.. A. resp. žalovaný odovzdal nehnuteľnosti žalobcovi, potom čo žalobca vrátil kúpnu cenu J.. A. a ten následne žalovanému.

53. Žalobca si však uplatnil nárok voči žalovanému na vydanie bezdôvodného obohatenia, z dôvodu, že v období od XX.XX.XXXX F. XX.XX.XXXX nemohol užívať sporné nehnuteľnosti čo je zrejme aj z odôvodnenia podanej žaloby a z odkazu na právne posúdenie žalobcu v zmysle § 451 OZ s tým, že právne posúdenie veci je vždy vecou súdu, pričom výška bezdôvodného obohatenia mala byť vyčíslená vo výške obvyklého nájomného v spornom období a nie ušlého zisku.

54. Ďalej odvolací súd poukazuje na osobitosti spojené s absolútnou neplatnosťou právneho úkonu v tom znení, že v prípade neplatného právneho úkonu o prevode nehnuteľnosti „prevedených“ ďalej na iných nadobúdateľov, svedčí v prospech týchto ďalších nadobúdateľov dobrá viera. Dobrá viera týchto ďalších nadobúdateľov je významná len potiaľ, že im možno priznať všetky práva a povinnosti oprávneného držiteľa (§ 129 a nasl. OZ).

55. Držiteľom je ten, kto s vecou nakladá ako s vlastnou, alebo kto vykonáva právo pre seba. Samotná držba nie je právny ale faktický stav, ktorý však požíva právnu ochranu. Ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný v tom, že mu vec alebo právo patrí, je držiteľom oprávneným (§ 130 ods. 1 OZ). Ak zákon neustanovuje inak, má oprávnený držiteľ rovnaké práva ako vlastník, najmä má tiež právo na plody a úžitky z veci po dobu oprávnenej držby (§ 130 ods. 2 OZ). Vlastník je v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním (§ 123 OZ).

56. V prejednávanej spore bolo nepochybné, že žalovaný s nehnuteľnosťami, ktoré kúpil na základe kúpnej zmluvy zo dňa XX.XX.XXXX, a mal ich vo svojej moci, nakladal ako s vlastnými. Sporné nehnuteľnosti žalovaný užíval ako vlastné, v dobrej viere, že mu patria. Zrekonštruoval ich, investoval

do nich ďalšie finančné prostriedky a zriadil si tam priestory pre svoju podnikateľskú činnosť. Staral sa o nehnuteľnosti spôsobom riadneho hospodára. Ako vlastníik nehnuteľností, až do momentu vyslovenia absolútnej neplatnosti právneho úkonu, a určenia vlastníctva k nehnuteľnostiam v spore vedenom na Okresnom súde v Michalovciach sp. zn. 20C/80/2009, bol oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním. Určením vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam v prospech žalobcu, sa jeho postavenie z pozície vlastníka zmenilo na pozíciu oprávneného držiteľa. Pre kvalifikáciu držby sa vyžaduje, aby ten, kto má vec v držbe, mal vôľu mať vec alebo právo pre seba, ale túto aj navonok prejavil, pričom stačí, ak je z konania držiteľa zjavná realizácia práv držiteľa.

57. Zákon poskytuje ochranu oprávnenému držiteľovi rovnakú, akú zákon poskytuje vlastníkovi. Táto ochrana mu však patrí len po dobu oprávnenej držby. V prípade oprávnenej držby, má držiteľ voči vlastníkovi nárok na náhradu nákladov, ktoré účelne vynaložil na vec a to v rozsahu zodpovedajúcom zhodnoteniu veci ku dňu vrátenia (§ 130 ods. 3 OZ). Vyslovenie neplatnosti právneho úkonu nemôže byť na ľarchu žalovaného, ktorý v dobrej viere nadobudol sporné nehnuteľnosti, užíval ich ako vlastníik so všetkými k tomu zodpovedajúcimi právami a povinnosťami, a následne ich riadne žalobcovi odovzdal.

58. Z uvedeného dôvodu je právne irelevantné, z akého dôvodu malo vzniknúť bezdôvodné obohatenie, nakoľko súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že k vzniku žiadneho bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, ktoré by mal vydať, nedošlo.

59. Odvolací súd uvádza, že je nedôvodná odvolacia námietka žalobcu, v ktorej namieta, že z rozsudku nie je zrejmé, pod ktorú zo skutkových podstát bezdôvodného obohatenia súd subsumoval nárok uplatnený žalobcom, čo má za následok nejednoznačnosť a nepresvedčivosť právneho posúdenia veci okresným súdom.

60. Súd prvej inštancie vec posúdil v nadväznosti na odôvodnenie podanej žaloby, vykonané dôkazy, ktoré tvoria obsah súdneho spisu náležitým spôsobom vyhodnotil, pričom dospel k správne právne záveru, že na strane žalovaného nedošlo k vzniku žiadnej z foriem bezdôvodného obohatenia s tým, že rozhodnutie súdu je presvedčivé, keďže súd prvej inštancie svoje rozhodnutie náležite odôvodnil v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP. Z uvedeného dôvodu odvolací súd dospel k záveru, že odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ a d/ CSP nebol naplnený, nakoľko nepreskúmateľnosť rozhodnutia je inou vadou konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (viď Stanovisko občianskoprávneho kolégia NS SR z 3.12.2015 uverejneného v Zbierke Stanovísk MS SR a súdov SR 1/2016).

61. Odvolací súd sa nestotožnil ani s odvolacou námietkou žalobcu, v ktorej namietal záver súdu, že žalovaný užíval nehnuteľnosti na základe riadne uzavretej kúpnej zmluvy, a že toto tvrdenie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní.

62. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaný mal s J.. A. P. uzatvorenú kúpnu zmluvu zo dňa XX.XX.XXXX, na základe ktorej nadobudol vlastnícke práva k sporným nehnuteľnostiam. Na základe tejto zmluvy bol povolený vklad do katastra nehnuteľností v prospech žalovaného. Aj keď právne účinky vyslovenia absolútnej neplatnosti pôsobia od počiatku (ex tunc), nemožno prehliadnuť, že od uzatvorenia (neplatnej) zmluvy do (právoplatného) vyslovenia jej neplatnosti, existoval určitý právny stav. V tomto medziobdobí žalovaný požíval postavenie oprávneného držiteľa, a preto sa odvolací súd nestotožnil s názorom žalobcu, že žalovaný v tomto období užíval nehnuteľnosti bez právneho titulu. Argumentácia ohľadne dôsledkov vyslovenia absolútnej neplatnosti právneho úkonu vo vzťahu k dobromyseľným vlastníkom, bola odvolacím súdom prezentovaná vyššie.

63. Odvolací súd argumentáciu žalobcu týkajúcu sa vydania bezdôvodného obohatenia získaného plnením bez právneho dôvodu a vydanie majetkovej hodnoty za samotné užívacie právo, považuje odvolací súd za nedôvodnú a nenáležitú.

64. Odvolací súd v súvislosti s ochranou vlastníckeho práva dobromyseľného nadobúdateľa poukazuje aj na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 549/2015 zo 16. marca 2016. Z uvedeného nálezu vyplýva, že z hľadiska poskytnutia ústavnoprávnej ochrany je treba postaviť na rovnakú úroveň vlastnícke práva pôvodného vlastníka a nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti novým nadobúdateľom na základe jeho dobrej viery. Tým sa dostávajú do vzájomnej kolízie obidve ústavné hodnoty - princíp

ochrany dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa (princíp dobrej viery, dôvery v akty štátu a právnej istoty v demokratickom právnom štáte) a princíp ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka (princíp nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet, t. j. nikto nemôže previesť na iného viac práv, než koľko sám má). Pokiaľ však nemožno zachovať maximum z obidvoch základných práv, treba prihladiť na princíp všeobecnej spravodlivosti, keď je nutné zvažovať všeobecné súvislosti tohto typu kolízie základných práv, ako aj individuálne okolnosti konkrétneho rozhodovaného prípadu. Vyššie riziko má niesť nedbalý vlastník než nadobúdateľ v dobrej viere, pretože tento nie je schopný sa nijako dozvedieť o tom, ako vec opustila vlastníkovu sféru a dostala sa na list vlastníctva prevodcu po zákonom určenom správnom (katastrálnom) konaní.

65. Princíp dobrej viery chrániaci účastníkov súkromnoprávných vzťahov je jedným z kľúčových prejavov princípu právnej istoty odvíjajúceho sa od princípu právneho štátu. Nadobúdateľovi vlastníckeho práva, pokiaľ toto právo nadobudol v dobrej viere, musí byť poskytovaná široká ochrana, pretože v opačnom prípade by si nikdy nemohol byť istým svojim vlastníctvom, čo by bolo v rozpore s poňatím materiálneho právneho štátu (porovnaj aj R 14/2009). Otázkou dobrej viery takého nadobúdateľa vlastníckeho práva sa tak všeobecné súdy musia vždy riadne zaoberať pri jeho spochybňovaní treťou osobou.

66. Argumentácia žalobcu o vzniku bezdôvodného obohatenia vo výške obvyklého nájomného by pripadala do úvahy iba vtedy, ak by žalovaný po vyslovení absolútnej neplatnosti a vrátení kúpnej ceny, nehnuteľnosti nevydal a naďalej užíval sporné nehnuteľnosti bez uzavretia nájomnej alebo inej zmluvy so žalobcom. Takéto užívanie nehnuteľností by bolo vykonávané bez právneho dôvodu, a teda plnenie takto vzniknuté by predstavovalo majetkový prospech žalovaného získaný plnením bez právneho dôvodu. V prejednávanej spore však takáto situácia nenastala.

67. Rovnako aj odvolacia námietka žalobcu, v ktorej tvrdí, že súd moderoval výšku bezdôvodného obohatenia, nie je dôvodná. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že na strane žalovaného nedošlo k vzniku bezdôvodného obohatenia žiadnou z foriem predvídaných zákonom, a preto vydanie bezdôvodného obohatenia, či už vo výške uplatnenej žalobou alebo v akejkoľvek inej výške, nebolo dôvodné. Z uvedeného dôvodu neprípada do úvahy žiadna moderácia výšky bezdôvodného obohatenia.

68. Na skutočnosť neplatnosti kúpnej zmluvy zo dňa XX.XX.XXXX je právne významný záver vyslovený v rozsudku Okresného súdu Michalovce sp. zn. 20C/80/2009 zo dňa 28.01.2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/127/2010 zo dňa 14.12.2011 o tom, kto je vlastníkom sporných nehnuteľností s tým, že tento záver o určení vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, je základom pre posúdenie nároku žalobcu v tomto konaní, pričom právne posúdenie nároku žalobcu, je predmetom výkladu v odôvodnení tohto rozhodnutia.

69. Odvolací súd nad rámec prieskumu konštatuje, že stranou sporu v spore vedenom na Okresnom súde Michalovce je žalobca (SR) a preto námietku žalobcu, že nespôsobil neplatnosť kúpnej zmluvy považuje odvolací súd za účelovú. Z odôvodnenia predmetného rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že povinnosťou žalobcu bolo vyhotoviť kúpnu zmluvu so všetkými náležitosťami vyžadovanými zákonom, pričom pod označením žalobcu vystupovala stále Slovenská republika.

70. Odvolací súd sa nestotožnil ani s námietkou žalobcu týkajúcou sa porušenia princípu právnej istoty. Žalobca namietal, že súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a dôkladne a presvedčivo neodôvodnil svoj odklon od tejto ustálenej rozhodovacej praxe.

71. Podľa názoru žalobcu, v predmetnom konaní bolo relevantnou otázkou právne posúdenie nároku žalobcu, ktorý mu vznikol tým, že žalovaný v období od XX.XX.XXXX F. XX.XX.XXXX užíval jeho nehnuteľnosti bez právneho dôvodu, a to bez ohľadu na skutkový stav.

72. Odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, zastáva názor, že v prejednávanej spore zo strany žalovaného nedošlo v spornom období k užívaniu nehnuteľností žalobcu bez právneho dôvodu z dôvodov, ako ich podrobne rozviedol odvolací súd v odôvodnení tohto rozhodnutia vyššie. Odvolací súd opätovne poukazuje na špecifickosť skutkového stavu a na to nadväzujúce právne odôvodnenie,

založené na ustanovení § 457 OZ, a to, že ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

73. Z uvedeného dôvodu aplikácia rozhodnutí najvyšších súdnych autorít týkajúca sa vzniku bezdôvodného obohatenia pri užívaní nehnuteľnosti bez právneho dôvodu, nemohla byť v prejednávanom spore uplatnená. Nedošlo tak zo strany súdu prvej inštancie k narušeniu právnej istoty, ani k rozhodnutiu v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít.

74. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov, ako aj z dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny, potvrdil v zmysle § 387 ods. 1 CSP s odkazom na § 387 ods. 2 CSP.

75. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní plne úspešný a preto má nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalobcovi v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP), zohľadňujúc ustanovenie § 251 CSP.

76. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).